

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/8/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3113011648
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Tóth
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3113011648.2

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Tótha a sudcov JUDr. Dušana Krč-Šeberu a JUDr. Patrika Príbelského, PhD., v trestnej veci proti obžalovaným Q. F. - D., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. - T., ul. J. Q. č. XXXX/XX a S. F., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom R., ul. I. č. XXX, pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zákona, formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zákona, o odvolaní prokurátora Okresnej prokuratúry v Trenčíne proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 08.10.2014, sp. zn. 1T/104/2013-420, na verejnom zasadnutí konanom dňa 16. júna 2015, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie prokurátora okresnej prokuratúry zamietá.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo dňa 08.10.2014, sp. zn. 1T/104/2013-420, boli obžalovaní Q. F. - D. a S. F. podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku oslobodení spod obžaloby Okresnej prokuratúry Trenčín č. 2Pv 1018/09 podanej dňa 22.08.2013 pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zákona, formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zákona, ktorého sa mali dopustiť na tom skutkovom základe, že

dňa 09.09.2009 v čase okolo 16.00 hod. v meste T., ul. U. č. XX, v kancelárskych priestoroch areálu bývalej Kary, ktoré sa nachádzajú na 3. poschodí a ktoré boli prenajaté firmou CC fashion moda s.r.o., spoločne po predchádzajúcej vzájomnej dohode osobne kontaktovali bývalú konateľku spoločnosti JOEL Confection s.r.o. Z. P. K. P., od ktorej obv. Q. F. - D. žiadala úhradu dlžnej čiastky za vykonané služby pre spoločnosť JOEL Confection s.r.o. vo výške 20.000,-Eur a po jej odmietnutí tejto požiadavky obv. Q. F. - D. začala na ňu kričať, že musí zaplatiť, k čomu sa pripojil aj obv. S. F., ktorý po opakovaných výzvach, aby zaplatila, sa jej začal vyhrážať, že sa vráti so svojimi priateľmi na zdôraznenie čoho, keď poškodená zotrvala na svojom odmietavom postoji k vyplateniu nimi požadovanej sumy, si natiahol rukavice a opakovane ju začal biť päšťou do hlavy, ktorú chytil a skrútil doľava a doprava, v dôsledku čoho došlo k jej pádu na zem, kde ju niekoľkokrát kopol do boku, pričom obv. Q. F. - D. počas tohto jeho útoku kontrolovala priestor pred cudzími osobami.

Obaja obžalovaní boli spod obžaloby oslobodení, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý boli stíhaní.

Zároveň súd prvého stupňa obligatórne odkázal poškodenú s jej nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie.

Uvedený rozsudok nenadobudol právoplatnosť, pretože ho ihneď po vyhlásení napadol odvolaním prokurátor a to v neprospech oboch obžalovaných vo výroku o oslobodení spod obžaloby. V dôvodoch odvolania poukázal na to, že okresný súd dospel po vykonanom dokazovaní k nesprávnemu záveru o tom, že nebolo dokázané spáchanie skutku. Súd vykonané dôkazy nekriticky a jednostranne vyhodnotil v neprospech poškodenej a jej dcéry - svedkyne P. X. K. P.. Ich tvrdenia však nie sú v kontexte ustáleného skutkového stavu veci spochybnené do tej miery, aby viedli k vydaniu oslobodzujúceho

rozsudku. Opis skutku v kľúčových aspektoch tak, ako ho vo svojich výpovediach podali a prezentovali poškodená a jej dcéra svedkyňa P. X. K. P. poskytuje jednoliaty plastický obraz o celom priebehu udalosti, ktorý bol vyvolaný výlučne konaním obžalovaných a vyústil do vydieračských aktivít zasahujúcich sféru poškodenej. Poškodená i jej dcéra v priebehu celého trestného konania opakovane a zhodne potvrdili, že obžalovaní sa dopustili skutku, pre ktorý bola obžaloba podaná. Nimi prezentovaná dejová línia priebehu skutku je konzistentná, faktograficky presná a presvedčivá, čo konštatuje nakoniec i súd prvého stupňa. Všetky súdom poukazované rozpory sú nevýznamného charakteru a všetky odchýlky vo výpovediach poškodenej i jej dcéry sú vysvetliteľné časovým odstupom medzi spáchaním skutku a procesnými úkonmi. Súd prvého stupňa poukázal na nezrovnalosti, keď poškodená uvádzala, že obžalovaná odchádzala a vychádzala z kancelárie, avšak z výpovede jej dcéry to nevyplývalo. Táto argumentácia súdu je vytrhnutá z kontextu. Dcéra poškodenej uviedla, že počas útoku obžalovaná F. stála pred kanceláriou, občas išla dnu a rozprávala sa s obžalovaným F.. Aj keď svedkyňa N. uviedla, že na tvári poškodenej stopy po útoku nevidela, neznamená to automaticky, že ich poškodená nemohla mať. Ani oneskorená návšteva poškodenej u lekára nemôže byť dôvodom na spochybnenie jej výpovede. Ak okresný súd poukazoval na nelogickosť toho, že si dcéra poškodenej odložila veci nie v kancelárskych priestoroch, ale v šatni a súd zarazila i skladba oblečenia, tak tieto úvahy sú nepriliehavé a zavádzajúce. Tiež pochybnosti o tom, či sa dcéra poškodenej skutočne nachádzala na mieste činu, sú len hypotetického charakteru. Ani jeden z vykonaných dôkazov nesvedčí o konfabulačnej, účelovej povahe výpovedí poškodenej a jej dcéry. Obžalovaná sa s poškodenou už predtým viackrát stretla, pričom ich stretnutia mali nenásilný charakter. Ak by aj posledné stretnutie prebehlo bez násillia, nie je možné logicky a rozumne vysvetliť, prečo poškodená celú záležitosť ohlásila na políciu.

Vzhľadom na uvedené potom prokurátor navrhol, aby krajský súd v odvolacom konaní rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 321 ods.1, písm. b), d) Trestného poriadku zrušil a podľa § 322 ods.1 Trestného poriadku vec vrátil súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie.

Obhajcovia oboch obžalovaných v písomných vyjadreniach k odvolaniu prokurátora v podstate uviedli, že neboli produkované žiadne priame ani nepriame dôkazy, ktoré by odôvodňovali výrok o vine obžalovaných. Poukázali na to, že výpovede poškodenej i jej dcéry sú veľmi stručné, chudobné na detaily, neurčité a bohaté na výroky „neviem“, „nespomína si“, „nepamätám si“. Preto navrhli, aby krajský súd odvolanie prokurátora zamietol.

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní prokurátor krajskej prokuratúry uviedol, že na dôvodoch písomne podaného odvolania i na tam uvedenom návrhu v plnej miere zotrúva.

Obaja obžalovaní aj ich obhajcovia uviedli, že odvolanie prokurátora navrhujú ako nedôvodné zamietnuť. Rozsudok súdu prvého stupňa považujú za vecne správny a obžalovaní sa cítia byť nevinní.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Tr. por. alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Tr. por., preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Krajský súd preskúmajúc napadnutý rozsudok na základe podaného odvolania zistil, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné.

Okresný súd v rámci procesného postupu rešpektoval a dodržal všetky základné zásady trestného konania uvedené v § 2 Tr. por., najmä však zásady prezumpcie neviny - § 2 ods.4 Tr. por., zákonného procesu - § 2 ods.7 Tr. por., práva na obhajobu - § 2 ods.9 Tr. por., voľného hodnotenia dôkazov - § 2 ods.12 Tr. por., i rovnosti strán (kontradiktórnosti) - § 2 ods.14 Tr. por. Krajský súd preto konštatuje, že súd prvého stupňa dospel k vyhlásenému rozsudku po bezchybnom procesnom postupe a v súlade so všetkými procesnými ustanoveniami, ktoré tento proces upravujú.

Pokiaľ ide o skutkový stav krajský súd uvádza, že vo vzťahu k skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného zločinu je napadnutý rozsudok výsledkom konania, pri ktorom súd prvého stupňa postupoval

podľa ustanovení Trestného poriadku, pričom v konaní nezistil také chyby, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci, tak ako je uvedený v rozsudku okresného súdu a na záver súdu prvého stupňa, že nebolo preukázané vo vzťahu k oboj obžalovaným, že sa skutok stal tak, ako to prokurátor v obžalobe uviedol. Na základe vykonaného dokazovania prvostupňový súd vyvodil správne skutkové i právne závery, pričom sa podrobne zaoberal dôkazmi, tak jednotlivo ako aj v súhrne a svoje závery riadne vysvetlil v odôvodnení rozhodnutia, ktoré je v intenciách ustanovenia § 168 ods.1 Tr.por.

Vo vzťahu k oboj obžalovaným nebol v rámci vykonaného dokazovania produkovaný žiaden jednoznačný či už priamy, alebo nepriamy dôkaz svedčiaci o tom, že sa skutok uvedený v obžalobnom návrhu stal a teda, a maiori, že ho spáchali obžalovaní.

Obaja obžalovaní od začiatku trestného stíhania spáchanie skutku, pre ktoré je vedené, popierajú. Priznali, že obaja neplánovane v inkriminovaný deň poškodenú navštívili. Zároveň ponúkli racionálne a uveriteľné vysvetlenie ratia návštevy, keď obžalovaná F. mala voči poškodenej nevysporiadanú pohľadávku z podnikateľskej činnosti. Obžalovaný F. (jej neskorší manžel) ju sprevádzal z dôvodu potreby tlmočenia. Obaja obžalovaní zhodne popísali priebeh návštevy, gradáciu deja z pokojného rozhovoru do slovného konfliktu a to z dôvodu, že poškodená nebola ochotná existujúcu pohľadávku voči spoločnosti obžalovanej uhradiť. Vzhľadom na túto skutočnosť potom prišlo k eskalácii napätia a z dôvodu hnevu následnému zvýšeniu intenzity hlasu oboj obžalovaných a použitiu vulgárnych slov na adresu poškodenej zo strany obžalovaného F.. Obžalovaní tiež jasne vylúčili použitie akéhokoľvek násillia voči poškodenej.

Obžalovaných zo spáchania žalovaného skutku usvedčujú svojimi výpoveďami výlučne len poškodená Z. P. K. P. a jej dcéra svedkyňa P. X. K. P..

Vo vzťahu k ich výpoveďiam však treba uviesť, že si vo viacerých podstatných bodoch odporujú, obsahujú rôzne nezrovnalosti a na viacero podstatných detailov si už poškodená ani svedkyňa nepamätali. S určitou mierou nadhľadu možno dať za pravdu prokurátorovi a v podstate tiež súdu prvého stupňa, že ich výpovede pôsobili konzistentne a ucelene, avšak s tou výhradou, že takto pôsobili len vo vzťahu k tvrdeniu, že poškodenú mali obžalovaní napadnúť. V popise konkrétnych detailov spáchania skutku však už ich výpovede rozhodne konzistentné, ani ucelené neboli. Ak prokurátor tvrdí opak, tak to rozhodne nekorešponduje so skutočnosťou.

Jednoznačný súlad panuje v podstate len medzi tvrdením poškodenej a jej dcéry o tom, že poškodená bola napadnutá a že ju mal kopať a udierať obžalovaný F..

Poškodená uviedla, že do kancelárie vošla prvá obžalovaná F., zotrvala tam, „ohliadla“ si to tam a následne mala ísť z kancelárie von pre obžalovaného F.. Ešte predtým, ako išla pre spoluobžalovaného, mala sa s poškodenu rozprávať o neuhradenej pohľadávke, pričom následne zvyšovala hlas. Až potom išla pre spoluobžalovaného. Následne i obžalovaný F. trval zvýšeným hlasom na uhradení pohľadávky, pričom následne začal s fyzickou inzultáciou. Po nasadení rukavíc ju niekoľkokrát mal udrieť do hlavy päťou a dlaňou. Obžalovaná F. počas tejto fázy mala podľa poškodenej opakovane opúšťať kanceláriu a následne do nej vstupovať. Obžalovaný F. jej mal tiež skrútiť hlavu doľava a doprava. Keď padla na zem, schovala sa pod stôl, kde ju mal obžalovaný kopať do tela. Po odchode obžalovaných vošla do kancelárie jej dcéra, ktorá jej pomohla vstať, hľadali okuliare, v zrkadle videla svoju opuchnutú a červenú tvár. Následne s dcérou odišli za obžalovanými, pričom obe sa zastavili pri vrátničke, ktorú požiadala o zapísanie EČ vozidla obžalovaných.

Dcéra poškodenej, svedkyňa P. X. K. P., mala celý incident vnímať z vedľajšej miestnosti cez sklenenú stenu, ktorá bola obložená bambusovým (lykovým) obkladom. Tá, na rozdiel od poškodenej uviedla, že obaja obžalovaní prišli spolu, prvá vošla obžalovaná F. a za ňou bezprostredne obžalovaný F.. Pri fyzickej potýčke obžalovaný F. útočil na poškodenú a obžalovaná F. mala až v tom čase stáť pred kanceláriou. Obžalovaný mal udrieť poškodenú len jedenkrát, následne ju mal kopať do tela, čím sa poškodená dostala do priestoru pod stôl. Nevidela, že by útočník krútil hlavou poškodenej. Keď ona vošla do kancelárie, poškodená mala opuchnutú a červenú tvár, mala dokonca problémy pri chôdzi. Spoločne utekali na vrátnicu, kde si zapísali číslo vozidla.

S poukazom na uvedené, upriamuje krajský súd pozornosť na to, že výpovede poškodenej a svedkyne sa rozchádzajú v popise vstupu obžalovaných do miestnosti, ako i v popise detailov útoku. Na rozdiel od poškodenej, jej dcéra tvrdila, že do miestnosti vošli obžalovaní naraz po sebe, obžalovaná F. opakovane nevchádzala a nevychádzala (ale vyšla pri fyzickej potýčke), obžalovaný mal udrieť poškodenú do oblasti hlavy (tváre) len raz a kopaním ju mal dostať do priestoru pod stolom.

Dôležitou skutočnosťou je i to, že žiadnymi dôkazmi sa nepodarilo preukázať, že by dcéra poškodenej, svedkyňa P. X. K. P. v ten deň vôbec na Slovensku a priestoroch areálu bývalej Kary vôbec bola. Práve naopak, vykonané dôkazy skôr preukazujú, že v danom čase na danom mieste vôbec nebola. V tejto súvislosti možno poukázať na výpovede svedkýň O. N. a Z. O.. Svedkyňa O. N. pracovala v objekte, v ktorom sa mal trestný čin stať, ako zamestnankyňa SBS - a v podstate ako vrátnička. Tá jednoznačne potvrdila, že v uvedený deň za ňou prišla len poškodená sama, bola vystrašená a kričala, aby volala políciu. Na poškodenej si však nevšimla žiadne zranenia, ani opuchy tváre, ani začervenanú tvár. Dcéru poškodenej pritom pozná, ale vtedy ju v areáli nevidela. Poškodená sa síce s nejakou pani bavila, ale až následne a vonku, mohla to byť nejaká kolegyňa, alebo okoloidúca.

Ta istá svedkyňa Z. O., ktorá pracovala ako administratívna pracovníčka spol. Joel Confection s.r.o. a CC Fashion, s.r.o. v predmetný deň dcéru poškodenej v areáli spoločnosti vôbec nevidela.

Je pritom veľmi nepravdepodobné, že ak by dcéra poškodenej v ten deň areáli, kde malo prísť k spáchaniu trestného činu bola, nikto by ju nevidel. Svedkyňa O. N. priamo vyvracia tvrdenie poškodenej i jej dcéry, že za ňou obe prišli, pretože dcéru poškodenej v ten deň vôbec nevidela.

Uvedená skutočnosť vyvoláva, i podľa krajského súdu, veľké pochybnosti o tom, či v predmetný deň dcéra poškodenej vôbec na mieste spáchania trestného činu.

Určité prvky nevierohodnosti do výpovede poškodenej a svedkyne P. X. K. P. vnáša i tvrdenie svedkýň N. a O., že dcéru poškodenej už predtým v areáli, kde sídlila spoločnosť poškodenej videli. Podľa výpovede poškodenej i jej dcéry, tam však v ten deň dcéra poškodenej bola prvýkrát.

Rovnako ako súd prvého stupňa, i krajský súd pripomína, že ak by k útoku na tvár a hlavu poškodenej prišlo tak, ako uvádzala, museli by si ostatní svedkovia všimnúť jej údajne výrazne opuchnutú a červenú tvár. Tieto markanty by jednoducho nešlo prehliadnúť. Avšak O. N., ktorá poškodenú videla bezprostredne po skutku, si nič také nevšimla. Uviedla síce, že poškodená bola vyľakaná, ale vyľakanosť či rozčúlenosť mohla veľmi dobre spôsobiť verbálna hádka s obžalovanými, čo samotní obžalovaní ani neopierajú. Treba tiež poukázať, že v októbri 2009 bola poškodená so svedkom A. Q., ktorý si na nej žiadne zdravotné ťažkosti nevšimol.

Do očí bijúca je i skutočnosť, že hoci mala byť poškodená silne otrasená, mala mať problémy s chôdzou a silné bolesti v oblasti krčnej chrbtice, lekárske vyšetrenie vyhľadala až 30.09.2009, teda 21 dní po skutku. Pritom u nej bolo zistené pomliaždenie krčnej a driecnej chrbtice a syndróm vyčerpania. Ide pritom o relatívne bolestivé poranenia a krajskému súdu sa javí ako prinajmenej veľmi zvláštne, že s takými bolestivými poraneniami poškodená s návštevou lekára otáľala, naviac keď hneď po údajnom spáchaní skutku odišla domov do SRN.

V každom prípade však veľký časový odstup medzi údajným spáchaním skutku a návštevou lekára poškodenou (teda zistením následkov údajného napadnutia) znemožňuje urobiť bezpečný záver o existencii kauzálneho nexu medzi údajným konaním obžalovaných a následkom tohto konania na zdraví poškodenej. Jeho bezpečné zistenie by pritom mohlo byť jedným z dôležitých nepriamych dôkazov, preukazujúcich spáchanie žalovaného skutku. Krajský súd však opätovne poukazuje i na skutočnosť, že žiadne stopy po útoku na tvári a tele poškodenej nikdy nikto nevidel. Podľa jej tvrdenia, však stopy po útoku boli zjavné.

Z časového hľadiska sa tiež krajskému súdu javí prijateľnejšia verzia o priebehu stretnutia podaná obžalovanými, ako verzia podaná poškodenou a jej dcérou. Ak vezmeme do úvahy, že poškodená mala byť z útoku silne otrasená, mala mať problémy s chôdzou a po odchode obžalovaných k nej mala pribehnúť dcéra, mala jej dať na tvár mokrý uterák, mala jej pomáhať vstať, potom mali hľadať okuliare, poškodená sa pozerala do zrkadla a až následne - pri problémoch s chôdzou (pri obutí v lodičkách)

- sa mali vydať za obžalovanými, tak by ich už zrejme logicky nemohli zazrieť ani od chrbta, ani pri nastupovaní do vozidla.

Verzia obžalovaných, že sa s poškodenou pohádali, ona bezprostredne za nimi vyšla z kancelárie a kričala po nich, je preto z časového hľadiska omnoho prijateľnejšia.

Nad rámec veci krajský súd uvádza, že hoci dcéra poškodenej uviedla, že cez sklenenú stenu obloženú bambusom bol dobrý výhľad a toto konštatuje i vyšetrovateľ v previerke na mieste činu v rámci prípravného konania, je možnosť dobrého výhľadu svedkyne a teda možnosť pozorovať priebeh skutku nanajvýš otázna. Krajský súd sa dôkladne oboznámil s fotografiami miesta činu a je toho názoru, že bambusový obklad na stene vytvára takú prekážku, ktorá bráni pozorovateľovi za stenou podrobne vnímať dej v miestnosti pred stenou.

Na záver možno uzavrieť, že dôkazy o spáchaní skutku sa zakladajú výlučne na tvrdeniach poškodenej a jej dcéry, pričom ich výpovede navzájom trpia viacerými nezrovnateľnosťami a rozpormi a neboli podporené inými vykonanými dôkazmi. Ostatnými dôkaznými prostriedkami bola ich vierohodnosť skôr spochybnená.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti súhlasí odvolací súd so záverom súdu prvého stupňa, že vykonaným dokazovaním neboli produkované žiadne priame ani nepriame dôkazy, ktoré by sami osebe, alebo v spojení s inými dôkazmi umožňovali vysloviť jednoznačný a nespochybniteľný záver o tom, že sa žalovaný trestný čin stal a následne, že ho spáchali obžalovaní. Preukázaná bola len hádka obžalovaných s poškodenou, ale rozhodne nie v takej skutkovej intenzite, ako sa píše v obžalobnom návrhu prokurátora.

Vo vzťahu k odvolacím dôvodom, ktoré uvádzal prokurátor, krajský súd nezistil, že by v prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní boli produkované dôkazy jednoznačne preukazujúce spáchanie trestného činu.

Podľa § 2 ods.4 Trestného poriadku každý, proti komu sa vedie trestné konanie sa považuje za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu. V uvedenom ustanovení je upravená zásada prezumpcie neviny. Podľa nej nedokázaná vina ma rovnaký dôsledok a význam ako dokázaná nevina, a teda obvinený nie je povinný svoju nevinu dokazovať. Zo zásady prezumpcie neviny vyplývajú nasledovné pravidlá pri dokazovaní:

- in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech obvineného); ak zostanú dôvodné pochybnosti o skutkovej otázke, ktoré nemožno odstrániť vykonaním ďalších dostupných dôkazov, treba rozhodnúť v prospech obvineného, čomu zodpovedajú dôvody oslobodenia spod obžaloby, najmä dôvody uvedené v § 285 písm. a) a c),

- obvinenému musí byť vina preukázaná; obvinený nie je povinný dokazovať žiadnu skutočnosť, a to ani skutočnosť svedčiacu v jeho prospech; teda ak obvinený niektorú okolnosť nepoprie, nemožno z toho vyvodzovať záver, že táto okolnosť zodpovedá skutočnosti; rovnako ak obvinený k svojmu tvrdeniu nepredloží dôkazy, nemožno z toho vyvodiť záver, že také tvrdenie je nepravdivé; odsudzujúci rozsudok môže byť pritom vydaný len v prípade, ak nie sú žiadne dôvodné pochybnosti o vine obvineného, a v prípade, ak vina obvineného nie je preukázaná, musí byť obvinený oslobodený spod obžaloby podľa § 285.

Okresný súd preto postupoval správne, keď s poukazom na aplikáciu zásady in dubio pro reo skonštatoval, že nebolo preukázané, že sa stal skutok, pre ktorý sú obžalovaní stíhaní a podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku ich spod obžaloby oslobodil.

Z týchto dôvodov odvolanie prokurátora odvolací súd nepovažoval za dôvodné, a preto ho podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.